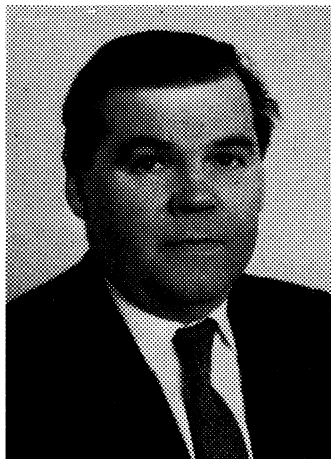


IN MEMORIAM

IVAN SANKOVIĆ , dipl ing
18. VI 1924 - 14. I 1990.



Kada umre netko tko je u svom životnom i radnom vijeku bio toliko aktivan, u posljednjim trenucima opraštanja nisu svi nažalost u mogućnosti dobiti priliku da iskažu svoja osjećanja.

Radi toga dozvolite mi da se u ime radnika „Moslavke“, PRO Kutina, kolega iz društva poljoprivrednih inženjera i tehničara, kolega iz društva vočara i vinogradara, kolega iz društva entomologa Jugoslavije i ostalih prijatelja i poslovnih partnera s nekoliko riječi oprostim od svima dragog Ivana Sankovića dipl. ing. poljoprivrede.

Za svakog od nas kojeg bi zapala dužnost da se posljednji put oprosti od dragog nam Ive nije lako naći riječi opraštaja, jer se oprašta od dragog prijatelja,

nadasve vrijednog i poštenog građanina i cijenjenog supruga.

Ova spoznaja omogućava mi da izrazim svoja pa i Vaša osjećanja prema Ivi onako kako to osjećamo i kako je to zaslužio. Ovaj rastanak je prividan jer će nam Ivo ostati u trajnom sjećanju. Naš prijatelj Ivo rođen je 18. lipnja 1924. godine u Vuglincu općina Ivanec, pitomom kraju Zagorja kao što je i Ivo bio. Sin seljačke porodice u brojnoj obitelji od rana je kao dijete osjećao težak život zagorskog „kmeta“, jer je pored pohađanja osnovne škole morao obavljati razne poslove da bi lakše održavali goli život. Osnovnu školu završio je u Ivancu, a malu maturu u Varaždinu. Već tada u Ivi se budi želja za naukom te i pored teškog života u obitelji odlazi u srednju poljoprivrednu školu u Križevce koju uspješno završava 1943. godine. Već samim opredjeljenjem za poljoprivredu odredio je težak životni put koji će ga pratiti do kraja života.

Poslije završene vojne obaveze 1947. godine zapošljava se u Narodnom odboru Kotara Ivanec kao referent za poljoprivredu, rješenjem Ministarstva poljoprivrede NRH premiješta se u NO kotara Kutina gdje obavlja iste poslove.

Iako mlad, ova promjena i udaljavanje od obitelji nije Ivu zaustavilo u daljnjem napredovanju. Lijepa Moslavina osvojila je Ivu, a Ivo za uzvrat dao se svim srcem na razvoj poljoprivredne proizvodnje. Već tada zamjećuje se sposobnost Ive u radu sa ljudima, a tako i na organizaciji rada, pa postaje v. d. direktora za mehanizaciju Zadružne poljoprivrede Kutina, a kao vrijedan i stručan radnik obavlja i dužnost glavnog agronoma. Te poslove obavlja do 1953. godine kada se formira Poljoprivredna stanica gdje postaje direktor i referent za biljnu proizvodnju do 1961. godine. Formiranjem PD Lonja drug Ivo postaje direktor, a pored te dužnosti obavlja i niz drugih u PD i van njega.

Kao poslijeratni pionir nauke u poljoprivredi Ivo se i stručno usavršava, te uz rad upisuje Višu poljoprivrednu školu u Križevcima koju završava 1966. godine.

U međuvremenu dolazi do daljnjih organizacijskih promjena u razvoju agrara, te se formira PIK „Moslavina.“ 1963. godine gdje naš Ivo opet ima vidnu ulogu. Postaje upravitelj pogona u Selištu gdje sve svoje znanje koristi na daljnjem razvoju ratarske, stočarske i vočarske proizvodnje.

Kao rijedak stručnjak ništa mu nije strano, a i danas ga mnogi spominju kojima je

pomogao stručnim savjetima pa i praktičnim radom. Lijepo je i korisno bilo imati tako cijenjenog kolegu, koji je sve svoje znanje, a bilo je veliko, nesebično prenosio na mlade i zato mnogi kutinski agronomi su mu zahvalni jer su u Ivi imali siguran oslonac u daljnjem stručnom napredovanju.

Iako česte promjene u organiziranju agrara, nisu Ivu pokolebale, jer je uvijek znao naći pravi put daljnjeg razvoja. Ovo je vrlina samo vrsnih znalaca svoga posla, a to je Ivo zaista bio. Teški uvjeti, te danonoćni rad kao da su našem Ivanu bili još veći izazov a on ih je sa još jačim elanom prihvaćao.

Životni put Ive tekao je dalje preko Agrokombinata i INE - Petrokemije gdje je obavljao dužnosti tehnologa za zaštitu bilja i primjenu umjetnih gnojiva. Želja za daljnjim napredovanjem u nauci opredijelilo ga je da završi poljoprivredni fakultet, što čini 1974. godine, te se kao iskusan praktičar dokazuje u radu Općinskih organa kao poljoprivredni inspektor, sekretar Općinskog sekretarijata za privredu i predsjednik Skupštine Općine. Nije trebalo mnogo vremena da se Ivo i na tom radu dokaze kao pravi privrednik i poznavalac ne samo agrara nego i komunalnih i ostalih problema.

Ipak iskonska želja za razvojem struke i agrara vraća ga u RO „Moslavku“, 1981. godine gdje postaje direktor i ostaje sve do zaslužnog umirovljenja 1988. godine.

Za Ivu moramo reći da je bio uvijek u prvim redovima kada su se radili planovi razvoja od uređenja zemljišta, izgradnje TSH, gradnje farme, silosa za žitarice, nove pekare i drugih kapitalnih objekata.

Iako u podmaklim godinama radnog vijeka radovao se svakom uspjehu kao da će sa nama još mnogo godina dijeliti uspjehe.

Nije prihvaćao poteškoće kao neriješive nego je uvijek mirno, ljudski i stručno iznalazio rješenje te suradnike poticao na daljnji razvoj.

Zahvaljujući njegovoj upornosti i nesebičnom radu kolektiv se razvijao i danas čini zaokruženu cijelinu, koji je spreman i dalje suočavati se sa poteškoćama, ali i iznalaziti rješenja i ići dalje.

Dragi Ivo!

Tvoj rad nije završavao na radnom mjestu, nego si tražio i daljnje izazove u strukovnim organizacijama, gdje si također dao svoj obol. Bio si član društva inženjera i tehničara, član UO društva SRH. Pokretanje rada društva voćara i vinogradara nije prošlo bez zapažene tvoje aktivnosti, gdje si bio i predsjednik društva. Društvo entomologa SFRJ u tebi je imalo aktivnog člana, a putovanja po cijeloj zemlji za tebe su ostala nezaboravna. Radio si u raznim sekcijama pri Privrednoj komori i strukovnim udruženjima.

Širok krug prijatelja, koje si imao za života dokaz su i danas u ovom tmurnom zimskom danu, gdje su došli u ovolikom broju da se oproste od tebe.

Dugogodišnji rad našeg Ive nije ostao neobilježen i društvenim priznanjima.

Za svoj nesebičan rad u razvoju socijalističkih samoupravnih i bratskih odnosa, odlikovan si Ordenom rada sa srebrnim vijencem. Nagrađen si od Ministarstva za poljoprivredu NRH, dodijeljeno ti je priznanje Općinskog sindikalnog vijeća, mjesne zajednice Kutina, te posljednje priznanje Privredne komore grada Zagreba, koje na žalost nisi mogao primiti.

Kao najdražu nagradu primio si Nagradu oslobođenja Kutine, poslije koje si rekao: „Nije mi žao uloženog truda, ovo je priznanje ne samo meni nego i mojim suradnicima. Sam ga nebi mogao zaraditi.“

Dragi Ivo razvijao je bratske odnose sa nama dragim Zaječarom i Kosijerićem. Bratimljenje između AIK-a Zaječar i PRO „Moslavke“ uslijedilo je nakon tvojih posjeta i inicijativa, a ti odnosi se i danas redovno održavaju, a u znak pažnje prema tebi ovom tužnom oproštaju prisutna je delegacija AIK-a Zaječar.

Dragi Ivo!

Od bezazlene bolesti koja te napala u proljeće prošle godine nitko od tvojih prijatelja nije očekivao da će se ovako završiti.

Vječni optimizam do posljednjeg dana omogućavao ti je da nas pitaš o poslovima, da li smo sve posvršavali, kako se nosimo sa novim mjerama ekonomske politike i kako ćemo dalje napredovati. Sve ovo još teže nam pada, kad znamo da smo te izgubili ovako brzo i nenadano. Bio si pobjednik mnogih bitki zahvaljujući volji, optimizmu i vjeri u društvo, a mi smo vjerovali da ćeš i iz ove bitke izići kao pobjednik.

Međutim nemilosrdna bolest prikovala te za krevet a 14. siječnja učinila ono čemu se nismo nadali da prestane za uvijek kucati tvoje plemenito srce.

Napuštaš nas zauvijek samo fizički, jer tvoje poruke, tvoji savjeti, tvoj ljudski pristup svakom od nas ostaje u sjećanju i nećemo ga zaboraviti.

Kao rukovodilac osjećao si teškoće življenja, a tvoje porijeklo nije ti dozvolilo da se odvojiš od svojih radnika, te si u svakom momentu bio spreman pomoći. Radnici „Moslavke“, i tvoji prijatelji to znaju da cijene i na tome ti zahvaljuju.

Dragi Ivo!

Ovih par riječi koje izgovaram nad tvojim otvorenim grobom ne izražavaju sve ono što si ti svojim radom i življenjem zaslužio i čime si nas sve zadužio.

Tvoja skromnost u životu neka bude obilježena i ovim skromnim riječima kojima se tvoja obitelj, prijatelji, radnici „Moslavke“, kolege i svi ostali opraštamo od tebe, kako bi sve bilo onako kako si i sam želio.

Opraštajući se od tebe teška srca izgovaramo posljednje riječi:

NEKA TI JE VJEČNA SLAVA I HVALA ZA SVE ŠTO SI ZA ŽIVOTA UČINIO.

B. Krstanović